Ситуација се намешта управо како не ваља.

Три протеста, први из 2016, других 2017 и трећи 2018/2019. успели су, сада је јасно, само једно.

А то је да потроше причу о насилној диктатури Вучићеве власти.

О три протеста говори се као о наставку једног те истог, али то не стоји.

Окупљања 2016. водила је група „наших клинаца“ из комшилука организованих у Иницијативу НДБ лабавог имена и исто тако лабавих циљева.

Повод је био највећи пројекат Вучићеве власти – градња луксузног пословно-стамбеног блока Београд на води, који по финансијском интересу надилази све могуће политичке циљеве владајуће групације.

Циљеве као што су чланство у ЕУ или одбрана Косова, тесна сарадња са РС и Русијом, или братска са Црном Гором… Иницијатива НДБ није успела те демонстрације до 30.000 људи да претвори у политички резултат.

Остали су испод цензуса на београдским изборима 2018. и на рубу политике.

Други протест 2017. након председничких избора водила је група непознатих клинаца са Фејсбука, који су се потом представили кроз више друштвених група – Против

диктатуре, Културом против диктатуре и тако даље.

Протесте НДБ посећивали су више породични људи, а Против диктатуре превасходно млади и они који су у њима видели једину шансу.

У оба случаја организована опозиција зазирала је од придруживања.

Будући председнички кандидат опозиције Саша Јанковић махао им је са тротоара, а тадашњи лидер ДС Драган Шутановац пазио да не дође и буде извиждан.

На крају су, попут Бориса Тадића и Вука Јеремића, стизали на демонстрације тек када је све било готово, као у вече након Вучићеве заклетве.

Трећи протест, убедљиво најдужи и најмасовнији, био је суштински другачији. Од почетка је био вођен од стране чврсте организације опозиционих странака у Савезу за Србију.

[redacted]